

KAIS. KÖN. HOF- BIBLIOTHEK

28.775-A

ALT.

Pa. 37. C. 25.

28775-

SZERELEMHANGOK

IRTA

BARNA IGNÁC.

Zengd szerelmed és hazádat
Míg velök kivérzesz.

Garay János.

P E S T E N,
nyomatott Trattner-Károlyi betűivel
1850.

NEMESHEGYI

BERTA S ADÉL

KISASSZONYOKNAK

SZÉP NEMŐK KÉT FÉNYCSILLAGÁNAK

TISZTELETTEL.

Hazám szellemdús hív leányai
Im e szerény füzér előttetek!
Szép ajkitok egyetlen mosolya
A legszebb díj mit érte nyerhetek.
Szerelmet zeng, ábrándos álmakat —
Mit is zengjen, mit zenghet most a lant?!

De bár a vészterhelte gyászigó
Inségig ostorozzák e hazát,
S a dúlt kebelnek enyhet és vigaszt
Csak bús fohásza s omló könye ad,
Jó az Isten — vigasztalódjatok!
A nemzet él, él nyelve s élni fog!

A költő és világa.

Mint éhes ölyv ártatlan martalékát
A sors széttépte a költő szívét,
Sötét felhők borítják láthatárát,
Csüggedve néz a végtelenbe szét.
Elnémult ajka, szú emészti lantját,
Lantját a szú, vad kínok életét. —
Zokogva sír, de sírjon is a lélek,
Haldoklik nyelve Árpád nemzetének.

Nem, nem lehet! túl a borús határon,
Verőfényben mosolyg a nyájas ég,
S hiszem oh ég! hogy vérfördő hazámon
Kegyarcod szendén fog ragyogni még.
Hiszem, hogy a most zordon pusztaságon
Illatözönben fürdik meg a lég,
Megzendül a dal — s ha magát kísírta:
Zeng fönnen újra mint a vig pacsirta.

I.

A szerelem s a gyűlölet
Szivemben harcra kelt,
Egy nő, hivém, nem érdemel
Illy hű s igaz kebelt.

Bálványokat nem tisztelék,
Elmém kijózanult,
S nevettem a bohó fiút,
Ki nőért lángra gyúlt.

De láttam őt; — ah mennyi báj!
Milly égi tünemény!
Mélység, magasság ihlete
Arcán, tekintetén!

Láttára lelkem elborult,
Ismernem kelle őt,
Ismerni s térdre hullani
Ez istennő előtt. —

Mások felett mosolyra birt
Az elbizott szeszély,
Most sírni készit magam felett
A dúló szenvedély.

Legyen! — szerelmem pohara
Csordultig telve áll,
Cseppig ki kell ürítenem
Ha élet vagy halál!

II.

Érzem áldozatra készen
Mit nem tennék érte én!
S reszketek a gondolatra:
Függni ajka lánghevén.

A mi fájna kis szivének,
Százszor inkább hatna rám,
És mi volna a mennyország,
Kéjeit ha osztanám!

Mind hiába! bús panaszom
Viszhang nélkül hangzik el,
S ennyi készség, ennyi szent hév
Csak magát emészti fel.

III.

Nem bírok én javakkal,
Szegénynek szült anyám,
De én a balga sorssal
Rég megbarátkozám,
S mert szívem árverésen
Eladni nem fogom,
Boldogtalan szerelmem
Őt néked áldozom!

IV.

Szép lelkéből csak egy szikrát
Tudnék én elorzani,
Szerelméről — gyászolva bár —
Le tudnék mondani.

E szikrát mint Prometheusz
Olly lénybe oltanám,
Ki tudna is, akarna is
Szeretni igazán.

De így, ha róla kényszerít
A sors lemondanom,
Szép lelke oltárzsámolyán
Olvaszt el bánatom.

V.

Ha látja halvány arcom'
S fagyos vonásimat,
Azt véli tán, lelkemből
Már minden tűz kihalt.

Fagy és hóval borítvák
A legmagasb hegyek,
De aknáik kohában
Vulkánok rejlenek.

VI.

Azt hívém olly boldog mint te
Más e földön nem lehet,
Ámde kétkedő mosolylyal
Rám függesztéd szép szemed'
S felsohajtál : csak szivedbe
Vetnék egy pillanatot —
És ha vetnék ? — jól tudom, hogy
A mennyország díszlik ott.

Jól tudom, hogy éltetője
A szeretet, hit, remény,
Dobbanása mind megannyi
Lelkesült szép érzemény,

Mellyek angyalszárnyat öltve
Arra szállnak egyedül,
Hol a szép, jó és nemesben
Az önértet üdvezül.

Oh dicső hölgy! a melly szívnek
Ennyi szép előnye van,
Sujtsa bár a végzet átka,
Nem lehet boldogtalan.
Ennyi fennség közelében
Lelkem ég, velőm lobog;
Oh mi boldog — boldog lesz az,
A ki téged bírni fog!

VII.

Az est magányos csöndében
Búsan járok-kelek,
Fejemben ezer gondolat,
Szívemben küzdő indulat,
Szememben köny remeg.

Szeretek! többet mondjak-e?
Lehet-e mondanom?
Szeretek, és e szerelem
Oly tiszta, hű, oly végtelen —
Öldöklő angyalom.

De tépje bár ezerfelé
E szenvedő szívet,
Áldás leend végsőhajom,
Koporsómat megcsókolom —
Élt, a ki szeretett!

VIII.

Dalt zenge ajka, lágy dalt,
Lágy érzést hangszere,
Aeol mesés hárfája
Szebben nem zenghete.

Édesden elmerülve
Néztem s hallgattam őt,
Feledtem a világot
A multat és jövőt.

Lelkem hullámzó lapja
Nyugodt és síma lett,
S fényben tükrözte vissza
A csillogó jelent. —

Boldog valék; de üdvem
Csak percnyi kéj vala,
Hogy gyötrőbb fájdalomra
Ébredjek általa.

De élveim gyönyöre
Most is lelkemben ég,
S így percre bár — körében
Mégis boldog valék.

IX.

Nem mondhatom enyémmek,
Úgy féltém mégis őt,
Mint a ki már megülé
A boldog esküvőt,
S bár nem bírom szerelmét,
Oly félve rettegek,
Nehogy még elszeressék
Előlem az egek.

X.

Elorzád hölgy! az éjnek
Pár legszebb csillagát,
Hevét a déli napnak,
A hajnal bíborát.
Ki vagy te? a nap-éjnek
Királyi hölgye tán?
S tündéréként dicsőit
A biboros korány? —

Oh hölgy! ha szüzi kebled
Már egy más boldogé,
Altass el úgy örökre,
Vagy égess semmivé;
S ha mint tündért dicsőit
A hajnal tégedet,
Hogy mégis üdvezüljek,
Fogadd el lelkemet!

XI.

Jóságod lefegyverez,
Szépségednek hódolok,
Hasztalan erőködöm,
Holtiglan rabod vagyok.
Látásodra reszketek,
Ajkam csak kegyért rebeg.

A hatalom fő disze
A nyugalmas öntudat,
Nyájasan karolja fel
A megalázottakat:
Hatalmadban szép leány
Oh mosolygj kegygyel reám!

Ne nézd mit tesz a világ
Égnek áldott angyala!
Légy, miként teremtve vagy,
A szelíd jóság maga —
S áldva áldom végzetem',
Míg megfagy lehelletem. —

XII.

„A költő csapodár!
A költő lenge nád!
Örömmel hallgatom,
De nem hiszem szavát.“

*

Köszönöm drága hölgy!
De honnan, mért e vád?
Fájna, ha nem tudnám
Hogy szebben gondolád.

Te olly jó, olly nemes,
Te így becsmérled,
Ki a közérdekért
Feltépi kebelét?!

Ki a kesergővel
Karöltve könyezik,
Hazát, szerelmet zeng
Végső lehelletig!

Nem lányka! nem lehet
Komoly e szörnyü vád,
Ha a költőnek nem —
Kinek hiszed szavát?

De im! arcod lobog,
Feszül hó kebeled, —
Elég, elég leány,
Imádom lelkedet!

XIII.

**Hó keblén hervadoz'
Egy boldog rózsaszál,
Illy keblen halni el
Valódi kéjhalál!
Tűzhetném szívemet
E szűz kebel fölé,
Szent ég! bús életét
Beh szépen végzené!**

XIV.

Hol az első csalatott szív
Fájdalmában megtörött,
Piros vére szent hamvából
Tüske-ágon rózsza nőtt;
S tudjátok-e, hol tenyészett
A legelső lilium?
Ott, hol a legelső szűz et
Elfödé a sírhalom. —
Rózsza, liljom így levének
Psyche legfőbb ékei;
Igy a hűség, ártatlanság
A szív legszebb gyöngyei.

XV.

Szánom, ki mint a jég hideg,
S ezt szent fogadásból tevő,
Szánom, a kit silány érdek
Vezérl a szent oltár elé;
Ez üvegház, az jégverem —
Erőszak a természetén!

Miként természet ős anyám!
Lelkemben viszhangzik szavad,
Ösztönszerű sugallatán
Vándorpályám akként halad.
Szeretek, mert a szerelem
Áldás, gyönyör és kincs nekem.

Szerellem! oh ki írja le
Leírhatlan varázs-erőd?
A dalnak elhal ereje
Ha zengi édes gyönyöröd':
A méla elragadtatást,
Önkénytelen önmegadást. —

És e magasztos érzet
Nem egy fellobbanás heve,
Végetlen — mint a mennyezet,
Végetlennék kell lennie!
Vagy — a kétség torkába vet,
S megöli a sérült szívet.

XVI.

Olly rég hogy már nem láthatám!
Vajh hol van ő, vajh mit mivel?
Vajjon ki lángol érte most?
Kit boldogít érzelmivel?

Kedves leány! bármerre vagy,
Sejtem, mi boldog életed!
Bármit mivelsz, annyit tudok,
Isten viraszt a jók felett.

De hogy ki az, kinek hevén
Kebled viszonzott lángra gyúl?
Gondolni sem merek reá,
Szegény szívem úgy elszorúl. —

XVII.

Járok fel s alá szobámban,
Kinn süvölt a vész szele,
Hadd süvöltsön míg belé ún,
Mit törődöm én vele ?

Itt e szívben is viharzik,
Ez, csak ez bánt engemet.
De csak rajta ! míg belé ún,
Vagy ha nem — míg eltemet.

XVIII.

Éltem dagályos tengerén
Ha vézszel küzd valóm,
S legyőzni óriásait
Kifárad két karom.
Midőn köröttem a világ
Kietlen és kiholt,
S létemmel együtt átkozom
A mi van s a mi volt; —
Egy gondolat rá enyhet ad,
Szivem szárnyakra kél,
Mint a rajongó képzete
Ha mennyet látni vél.
És messze — pillanatra bár —
Egy szebb világba száll;
Ah mert e gyáva földön itt
Csupán poklot talál!

XIX.

Van-e kincstár — gazdagabb
Mint egy részvevő kebel?
S nem mennyország-e a szív
Lángra gyúlt érzelmivel? —

Szeretet és szerelem!
Rényed amaz, üdvöd ez. —
Vedd ki az ember szívét,
S a teremtés szörnye lesz!

XX.

E percig hő szerelmem
Elysium vala,
Felette hűn virasztott
Éltem védangyala.

Szelíden zenge lantom
Titokban, csendesen,
S édes keserv könnyűt
Hullatta két szemem.

Nem így többé! szerelmem
Most puszták zordona,
Dühöngve tombol benne
A kétség daemona.

Szivembe vágta körmét
A gyilkos fájdalom,
Orkánná változott át
Merengő lágy dalom.

Oh hányszor jobb leendett
Soha nem érzem,
Mint illy kétség- s keservben
Végcseppig vérzenem?!

XXI.

Egykor míg nem ismerém
Bűv-erőd' oh szerelem!
A barátság hív ölen
Gyöngyvilág volt életem.

Keblem' most egy sírhalom,
Szivem benne a halott,
És felette gyászjelül
A szobor magam vagyok.

XXII.

Dalolva lejtsz alá
 Hullámzó csörgeteg,
 Pályád mint éltémé
 A végtelenbe megy.

Csak zúgj, csörögj vigan
 Hullámzó kis patak,
 Ne hagyd felejtennem
 Az élet mint halad,

S hogy mint lefolyt vized'
 Többé nem láthatom,
 Eltűnt szép napjaim'
 Hiába siratom. —

XXIII.

Egy percig láthatám csak őt,
 Olly rég, s azóta nem,
Oh e távollét nagy kora
 Egy ezredév nekem.

Nap napra nő, hó vált havat,
 Év múlik év után,
Vélnéd, e lángoló kebel
 Kihamvadott talán?

Oh nem! csupán átváltozott
Mint orkánna a szél,
S viharzó szenvedélyiről
E halvány arc beszél.

Hol a gyöngéd szerelmi vágy?
Hol szép aranykorom?
Aggály váltotta fel helyét
Aggály és fájdalom.

Add oh szerelem istene
Add vissza őt nekem!
S ölj meg, csak engedj hókeblén
Végsőt lehellenem.

XXIV.

**A merre csak szemem tekint,
Az ég ivén, a föld színén,
Igézón mint egy angyalarc
Tekinteted mosolyg felém.**

**Ha alszom rólad álmodom,
Ha ébredek rád gondolok,
S távol tőled mégis veled
Hozzád mindig közel vagyok.**

De hasztalan repes szivem,
 Hiába égnek ajkaim,
 Hiába lángol agyvelőm,
 Hiába forrnak vágyaim.

A felviharzott szenvedély
 Enyhet keres, vigaszra vár
 Mig a világ zajába' tán,
 Oh hölgy! el is feledtél már.

S ki tudja — ? olly gyarló a szív —
 Olly ritka a hű szerelem —
 De félre sértő gondolat!
 Agyrém ne dúld fel szent hitem!

XXV.

**Valahányszor rá gondolok,
Szememben egy-egy köny ragyog,
Oh ha e könyek özöne
Egy tengerszemmé változnék,
S örvénye elsülyesztene!**

XXVI.

Szép álmak ringató ölén
 Szendergve édesen,
 Im egy eszményi gyöngyalak
 Elöttem megjelen.

Koszorú körzi fürtjeit,
 Sugárfény természetét,
 Gonddal ápolván kis keze
 Egy vérző szív sebét.

Ijedten keblemhez kapok,
 Verését kémlelem,
 De mint a sír olly csendes az, —
 Örökre jaj nekem!

„Eszmélj!“ szól a tündér-alak,
 S kéj lángolt szép szemén,
 „Kebled magasztos érzete
 Szerelmed vagyok én!

Nézd e füzért, lánykád adá,
 Ez emlény kék szeme,
 E rózsák bíbor ajkai,
 E jazmin kebele.

Fürtimre tűzvé — im fogadd
 Így szóla — koronád!
 S e csókban itt hűn lángoló
 Szerelmem zálogát!“

Szólt s eltűnt; én felérezék
 Gyönyörtől ittasan,
 Keblem zajlása hirdeté
 Hogy szívem benne van.

De ah! mit ér csak álmodnom
 E tulvilági kéjt?
 Szív szíven — csók az ajkakon —
 Így üdvezül a lét!

XXVII.

Vége, vége örömimnek!
Bús a lelkem, bús nagyon,
Sír, zokog miként a gyermek,
Hasztalan vigasztalom.

Jaj e szívnek! hogy csak érte —
Érte lángolt, érte élt;
Átok üdv helyett a bére,
Hogy szeretett, hitt s remélt.

Nyilj meg oh sír! és takarj be,
Kebled enyhet, nyugtot ád,
Hadd feledjem őt örökre —
Őt a kedves mostohát!

XXVIII.

**Kerüllek drága hölgy!
Látni sem akarlak,
Pedig csak úgy vagyok
Boldog, ha láthatlak.
De nékem üdvösebb
Az örök Gehenna,
Mint a menny ajtaját
Zörgetnem hiába!**

XXIX.

Ébren virasztom át az éjt,
Nyugalmam nem lelem,
Szépem felől ábrándozom,
Felőle szüntelen.
Oh ha szívemre zárhatnám!
De ő nem is gondol reám. —

Az óra kong; éjfélt ütött;
Egy nappal kevesebb!
Mi haszna? vérző szívemen
Csak égetőbb a seb.
Oh ha tudná, mint szenvedek!
Ő még akkor se szánna meg. —

Jöjj álom tündér-szelleme!
Borítsd rám fátyolod',
Öledben édes a halál,
Gyönyörben ringatod.
Jöjj, és ne ébressz fel soha, —
Az ébredés olly mostoha!

XXX.

Isten! nem kérek tőled én
Örömdús életet,
Mindentudásod lapjain
Az ügyse nyert helyet.
Nem kérem én, hogy századév
Szentelje meg korom',
Miért annak a hosszú kor
Kit élte átka nyom?
Csak add, hogy ő, ki utánad
Legszentebb szent nekem,
De kit nem bírhatok soha —
Nagyon boldog legyen!
S hagyd élni őt, a boldogot,
Hagyj veszni engemet,
Elég nekem ha megsirat,
Enyém bár nem lehet.

XXXI.

Lányka egy — csak egy virágszált!
Hadd tüzöm szivem fölé;
Hí a végzet — isten tudja,
Látsz-e többé, látlak-é?

„Szent a végzet, mellynek hódolsz,
Menj ifjú, isten veled!
S hogy megemlékezz' felőlem,
Vedd e csókban lelkemet!“

XXXII.

Oh lány! miért hogy láttalak
S megismerém szép lelkedet!?
Most túl hegyen, túl tengeren
Nem átkoznám tán léteimet.

De emléked szivemben élt
S síró hangon felszólala:
Hová — hová boldogtalan?
Ne lássad őt többé soha?

S mint a ki mélység szélin áll,
Riadva visszafordulék,
Boldogtalan itt, vagy amott — —
S talán minden nincs veszve még.

Találkozánk ; — eszmélek-e ?
Szivem szorúl, eláll szavam —
Hogyan ? te másnak karjain
Olly meghitten s kéjittasan !

El innen, el ! ne lássalak,
Nagy a világ, nagy a hazám —
Csalárd remény isten veled !
Én örökre elkárhozám.

XXXIII.

Kezemben nyugodt kis keze,
Lelkünk találkozott;
Köröttünk zajgott a világ,
De véle mi nem gondolánk,
Csak szívünk dobogott.

Minő különbség, szent egek!
Álmodni sem merém,
Vihar tombolt fejem felett,
Egy perc — s a sujtó vész helyett
A legszebb nyári fény!

Vigadj, mulass derült világ,
Csak hagyj békét nekünk,
Ne lásd, mint ég csókom kezén —
Mint istenül nemes hevén
Elbájolt érzetünk!

XXXIV.

Gyöngéd virág a szerelem,
Gyöngéd kézzel ápolgatom,
Hisz általa lőn bús szívem
Virágos kert — paradicsom.

Virúlj, virúlj nemes növény,
Tárd ki illatdús kelyhedet!
Imádoztam hó-kebelén
Mi szép leend majd diszlened!

S mi kék leend elmondanom,
Ha majd szívem szivén dobog:
Hálám neked szép angyalom!
Hálám oh sors — boldog vagyok!

XXXV.

Ne mondja senki, hogy lejárt
A zsarnokok kora.
Honnét e lánc? ki füzte rám?
Ki senkinek a föld hátán
Nem vétettem soha.

Nehéz a lánc — boldogtalan
Kit átoksúlya nyom;
Csak én vagyok tán egy magam,
Ki nem levék boldogtalan,
Ki azt nem átkozom.

Oh mert e lánc szerelmemé,
Boldog lét záloga;
Égből hozzák az angyalok,
Reám füzé a zsarnokok
Legönzőbb zsarnoka.

XXXVI.

A föld egy óriási szív,
Érzést lehell a nap belé,
S hol eddig néma gyász telett,
Dal és virág mindenfelé!

Dal és virág szivemben is,
Hol eddig néma gyász telett,
Szerelmem éltető heve
Elúzta a komor telet.

Szép, szép a lét, szép a tavasz
Dal és virággal gazdagon!
De hogy olly kurta s hervatag —
Megrendült szívvel fájlalom.

XXXVII.

Felhő borítja homlokod',
Szemedbe könny, kebled piheg,
Szólj — esdve kérlek drága hölgy!
Olly szívhatón mi bánta meg?
Hogyan? békére nyújtod kis kezed' —
A bűnös így más, mint én, nem lehet.

Én — és téged megbántani!
Én — és vétkezni ellened!
Oh még e gondolatra is
Kinok mardossák keblemet.
El, el sötét rém! szent a béke már,
Szívünk könnyű ismét mint a madár.

Igy lányka , így! kedélyesen
Nyiló korod gyöngytavasán,
A lét vidor nemtőjeként
Mosolylyal ajkid bíborán,
Igy, így! te szép, te jó, te szende lény,
Ekként ohajtlak mindig látni én.

S midőn így rajtad függ szemem,
Kezemben nyugszik kis kezed,
És egy lopott csók báj-heve
Felvillanyozza lelkemet:
Lelkemben a mennyországot magát,
S benned látom legkedvesb angyalát.

XXXVIII.

**Mi szép vagy oh szent természet!
Mi nagyszerű minden műved! —
Porig alázva bámulom
Teremtő és bontó kezéd'.**

**De összes műveid fölé
Akkor tevéd a koronát,
Midőn ész által a szivet
Üdv templomául alkotád.**

XXXIX.

Való tehát, nem csalfa hit,
Szeretsz szép angyalom!
Érzelmid lángoló hevét
Szemedből olvasom.

Nem mondod, mért is mondanád?
Ne szép szót adj nekem;
Engedd magasztos vágyaid'
Szótlan megértenem.

S míg így nem érzett kéjre gyújt
Dicső lelkületed,
Önkénytelen feljajdulok:
Jaj nékem — nélkülöd!

XL.

Olly csendes a holtak hona!
Lakói mind olly boldogok!
Elhunyt legjobb barátaim
Édesdeden aludjatok!

Ah! mintha szent árnyaitokat
Látnám felém szállongani —
Miként szeretnétek velem
Üdvösségtek' megosztani!

Nyugalmas éjt hív szellemek!
Boldog ugyan, ki elnyugodt, —
De boldogabb a ki szeret,
S viszón-hévvél találkozott.

XLI.

Szép vagy lányka, ha enyelgesz,
Játszi kedvvel, vidor arccal;
Szebb, ha mélán elmerengesz
Szárnyat öltött vágyaiddal;
Legszebb, hogyha könytől ázott
Arcodon sötét ború van,
Istennő vagy ekkor oh hölgy!
Honleányi bánatodban. —

XLII.

Minden más érzelmim felett
Kettő mi túlemelkedett,
(Szelid angyal s halotti váz)
Szerelmem és a honfi-gyász.

Szerelmem gyöngéd, biztató,
Öröme hí, túrni tanít;
Fájdalmam őrzöngő, szilaj,
Kétségbe ejt, megtántorít.

„Válassz!“ szigorral dörg a sors,
Nem — nem lehet választanom!
A mi szemem két fénye volt,
Legyen, ha kell — szemborítóm!

XLIII.

**Kérded, miért mint egykoron
Hogy olly derült s víg nem vagyok?
Boldog, ki víg s derült lehet,
Sötét gyász illet engemet,
Fájdalmim olly nagyok!**

**Nevessek? oh e nevetés
Halálra megrémítene; —
Izzó crater most e kebel,
Láva-özönként törne fel
Elfojtott vad heve.**

Ne kérdd, leány, ne kérdd, mi bánt ?
E kín s keservnek nincs neve ;
Az egy vigasz mi fennmaradt,
S e rongy-élethez kötve tart :
Te vagy lelkem fele !

Lelkem fele s őrangyalom,
Kiért e szív olly híven ég !
S így üdvöm oltár-zsámolyán
A mennybe buzgón száll imám,
Hogy meg nem őrlék. —

XLIV.

Bevallom, lány, ha nem tudod,
Én hontalan koldus vagyok,
Az egy szív minden birtokom
A mit veled megoszthatok.

Nem kérek tőled én se mást,
Szívet szívért ossz meg velem!
Csak így füzend oszthatlanúl
Sorsomhoz a hív szerelem.

XLV.

„Jertek siránkozók
A vigasz én vagyok!“
Im lásd ég s föld ura
Bús lelkem mint zokog!
Csak egy reménysugárt,
Népek nagy istene!
Ha olly mérhetlen nagy
Kegyelmed tengere.
Éreztük haragod',
Haragod súlya nagy —
Érezzük kegyedet
Ha népek atyja vagy.
Csak egyetlen sugárt,
Lehull a sűrű köd —
S tán még élvezhetek
Egy tiszta örömet.

XLVI.

Nincs senkim e világon,
Te vagy egyetlenem!
Ah nélküled
Mi volna életem?
Mi volna e fájó szív
Kihalt reményivel?
Hová — kihez fordulna
E szaggatott kebel?

Mint egy elátkozott rém,
Kit a menny száműzött,
Órjögve bujdokolnék
Az emberek között.
Kerülne, a ki látna,
Mégfagyna veleje —
S dult lelkem nyugalmaért
Istenhez esdene.

De így szerelmed által
Édes egyetlenem !
Feledni megtanúlok ,
Hogy veszve mindenem.
Uj ember lőn belőlem,
Uj hévvel lángolok
S mint a phoenix hamvából
Uj létre virradok.

Oh hölgy, éltémnek élte,
Imádott angyalom!
Ha enged-e a végzet
Enyémnek mondanom?
Enyém vagy — az leendesz —
Az égre esküszöm !
S szeretni és feledni
Lesz minden gyönyöröm.

28775-1

Österreichische Nationalbibliothek

